

PÄÄTETÄÄN ITSE

**Perussuomalaisten
eurovaaliohjelma
2024**

PERUSSUOMALAISET

JOHDANTO	3
PÄÄTÖKSENTEKO	4
Kohti tiukempaa EU-politiikkaa.....	4
EU:n laajennuttava hallitusti	5
Suomen kantojen on merkittävä enemmän	5
Lisää joustoa EU-jäsenyyksiin	6
TALOUS.....	7
Yhteismarkkinan toiminta turvattava	7
Stoppi ylisääntelylle.....	7
Kauppasuhteita syvennettävä kestävästi	8
Talouteen vauhtia uudistuksilla ja investoinneilla.....	8
Maa- ja metsätaloutemme on oma asiamme	9
Liikenne on meille välttämätöntä	10
Eurojäsenyys on taloudellinen taakka	10
Tulonsiirtounionin syventäminen estettävä	11
Pankkiunioni ei saa olla epätervettä taakanjakoa	11
MAAHANMUUTTO	12
Turvapaikkapolitiikassa siirryttävä Ruanda-malliin	12
Hybridihyökkäyksiin vastattava tehokkaasti	12
TURVALLISUUS	13
Ulko- ja turvallisuuspolitiikassa kohti suurempaa riippumattomuutta	13
Turvallisuus- ja puolustusyhteistyöllä rauhaa	13
Natolla ja EU:lla eri tehtävät	14
Ukrainasta ei käydä kauppaa.....	14
Itämeren turvallisuus on tärkeä koko Euroopalle	14
Kehitysyhteistyöstä Eurooppaa hyödyttävää.....	15
UUDENLAINEN EUROOPPA ON MAHDOLLINEN	16

JOHDANTO

Perussuomalaiset on Suomen Eurooppa-myönteisin puolue. Perussuomalainen kansanliike on sitoutunut tinkimättömästi suojelemaan eurooppalaista sivilisaatiota ja ratkaisemaan Eurooppaan kohdistuvia monia haasteita. Niin kuin perussuomalaiset näkevät Suomen suomalaisten turvapaikkana, on Euroopan ensi sijassa oltava eurooppalaisten kansojen koti. Tämä ei tarkoita sulkeutumista maailmalta, mutta kaikilla Euroopan kansakunnilla on jakamaton oikeus vaalia omaa kulttuuriaan ja identiteettiään. Eurooppa ei ole samanlainen kansojen sulatusuuni, kuten Yhdysvallat, eikä tähän pidä pyrkiä. Euroopan suurin rikkaus on sen kansojen, kulttuurien ja eurooppalaisten kielten moninaisuus.

Viimeisten viiden vuoden aikana Eurooppaa ovat kohdanneet koronapandemia, mantereen geopoliittista vakautta horjuttanut Venäjän rikollinen hyökkäyssota ja voimakas inflaatiopiikki, johon EKP on vastannut voimakkaalla koronnostopolitiikalla. Näiden monien kriisien sarja on lisännyt vaatimuksia niin sanotuille yhteisille eurooppalaisille ratkaisuille. Ukrainan sodan kohdalla Euroopan yhteinen ja voimakas vastaus venäläiselle aggressiolle on ollut Suomelle tärkeää. Sen sijaan taloudellisen yhteisvastuun hivuttaminen eteenpäin EU:ssa muun muassa käyttämällä ilmastopolitiikkaa tai valtiontukikilpailua tekosyynä, ei ole hyväksyttävää. Suomen julkisen talouden tilanne on verrokkimaitamme selvästi heikompi. Meillä on entistä vähemmän mahdollisuuksia ja entistä vähemmän halua alkaa elvyttää Etelä- ja Itä-Euroopan talouksia yhteisellä velalla.

Itämeren alueen turvallisuustilanteen heikentyminen on tuonut Suomea lähemmäksi erityisesti länsinaapuriamme Ruotsia. Myös Tanska on reagoinut päättäväisesti Venäjän kansainvälistä oikeutta rikkovaan toimintaan. EU-tasolla on suotavaa, että Suomi yhä läheisemmin koordinoi Tanskan ja Ruotsin kanssa politiikkatoimia.

Pohjoismaisten yhteiskuntien samankaltaisuus ja maiden asema EU-nettomaksajina tekevät yhteistyön luontevaksi. Suomella on paljon opittavaa Skandinavian maiden aloitteellisesta ja kansallisvaltiokeskeisemmästä EU-politiikasta.

Geopoliittisena toimijana EU:n rooli on pysynyt vaatimattomana. Kontrasti on iso siihen nähden, miten merkittävä vaikutus EU:n sisämarkkinoilla ja unionitason säätelyllä on maailmantalouteen. Suomen Nato-jäsenyyden myötä Suomella on aidot turvatakuut, ja voimme luottaa maailman vahvimman valtion Yhdysvaltojen sotilaalliseen tukeen. Natojäsenyys antaa Suomelle paljon enemmän liikkumatilaa EU-politiikassa, jota on menneisyydessä pitkälti turvallisuuspoliittisista syistä haluttu pitää pehmeänä. Tämän taustalla on ollut ajattelu, jossa komission ja isojen EU-valtioiden aloitteisiin aina myöntämielisesti suhtautuva Suomi saa EU:lta suojaa.

EU:n perussopimuksissa on säädetty EU-eron oikeudellisesta prosessista. Eroa Euroopan unionista ei ole syytä käsitellä tabuna, sillä emme tiedä, mihin suuntaan EU tulee kehittymään lähivuosikymmeninä. Totta kai Suomella tulee olla mahdollisuus tehdä ratkaisuja omaksi hyväkseen ja kansallisen edun mukaisesti, kaikissa tilanteissa. Sitä kutsutaan realismiksi, ja perussuomalaiset kannattaa sitä. Suomen valtiolla on oltava poikkeustilanteita varten toimintasuunnitelma, jos esimerkiksi jokin ulkoinen kriisi tai shokki hajottaa unionin. Lähi-tulevaisuudessa ei ole kuitenkaan realistista, että Suomi yksipuolisesti jättäisi EU:n. Potentiaalinen ero EU:sta todennäköisesti tapahtuisi samanaikaisesti muiden Pohjoismaiden kanssa, jolloin pohjoismainen yhteistyö myös tiivistyisi. Suomessa olisi ymmärrettävä, että Tanska ja Ruotsi eivät tule jäämään jäseniksi sellaiseen järjestöön, jossa näiden maiden erittäin vahva julkistalouden asema tulisi vakavasti uhatuksi tulonsiirtomekanismien myötä.

PÄÄTÖKSENTEKO

KOHTI TIUKEMPAA EU-POLITIIKKAA

Suomen asema pienenä jäsenmaana Euroopan koillisnurkassa asettaa EU-vaihtamiselle haastavan lähtökohdan. Äänemme ei kannata Euroopassa ilman, että pystymme perustelemaan kantamme uskottavasti suurille jäsenmaille ja EU-komissiolle. Suomen EU-politiikkaa on koko EU-jäsenyytemme ajan leimannut huono kansallinen itsetunto, mikä on heikentänyt kykyämme puolustaa tehokkaasti Brysselissä kansallista etua. Suomi on meille kerrotun mukaan jo pitkään halunnut olla EU:n rakentava ja yhteistyökykyinen jäsen, jolle on kertynyt paljon luottamuspääomaa. Todellisuudessa Suomi on tunnettu maana, jonka kanssa ei tarvitse neuvotella tosissaan, koska meille käyvät huonotkin ratkaisut.

Nykyisessä suurien geopoliittisten ja taloudellisten mullistusten olosuhteissa Suomella ei ole varaa enää tällaiseen varovaiseen asenteeseen EU-politiikassa, vaan kansalliset voimavarat on valjastettava aktiiviseen ja tehokkaaseen EU-vaihtamiseen. Suomen kannalta kriittisissä kysymyksissä yhteisten kansallisten intressien löytämien eri toimijoiden välillä ja tiivis tietojenvaihto on EU-vaihtamisen lähtökohta.

EU:n lainsäädäntöprosessit ovat monivaiheisia. Vaihtamistyössä onkin tärkeää olla liikkeellä riittävän ajoissa ja sen lisäksi myös prosessin jokaisessa vaiheessa. Esimerkiksi jo hyväksytyjen päätösten jälkeen toimeenpanovaiheessa on vielä mahdollista vaikuttaa siihen, missä muodossa EU:n esitykset astuvat käytännössä voimaan.

Suomen ennakkovaihtamisen heikkoudet ja maamme vähäinen tunnettavuus ovat johtaneet EU:n esityksiin, jotka ovat Suomelle selvästi muita jäsenmaita haitallisempia. Mikäli maa- ja metsätalous maassamme halutaan turvata, tarvitaan paljon nykyistä räväkämpää ennakkovaihtamista sekä asiakysymyksissä liittoutumista esimerkiksi Ruotsin ja muiden samanmielisten maiden kanssa.

Liittoutuminen on yksi keskeisimpiä EU-vaihtutta-

misen muotoja. Voimme edistää meille tärkeitä asioita näkökulmiemme jakavien maiden kanssa. Suomella on luontaisinta monissa teemoissa olla samassa rintamassa muiden Pohjois-Euroopan nettomaksajamaiden kanssa. Tämä koskee etenkin finanssipolitiikkaa ja EU:n tukipolitiikkaa. On kuitenkin sektoreita, kuten energiapolitiikka, jossa Suomella on erityisen suuri intressi tehdä yhteistyötä ydinvoimamyönteisten maiden, kuten Ranskan, kanssa. Rajapolitiikassa taas Suomella voi olla esimerkiksi Kreikan kanssa yhteisiä näkökantoja.

Suomen täytyy vaihtamistyössään säilyttää yhtenä vaihtoehtona myös kovat toimet. Suomella tulee olla valmius jonkin kansallisesti erityisen vastenmielisen EU:n ehdotuksen yhteydessä ilmoittaa, että mikäli esitys etenee, Suomi jatkossa suhtautuu kielteisesti muihin EU:n tärkeiksi katsomiin ratkaisuihin, ja mahdollisesti jopa estää yksimielisyyttä edeltävien päätösten hyväksymisen omalla veto-oikeudellaan. Enemmistön kantaa vastaan äänestämistä neuvostossa ei pidä pelätä. Pohjoismaiset naapurimme Tanska ja Ruotsi ovat Suomesta poiketen usein äänestyskäyttäytymisellään eronneet enemmistön näkemyksestä neuvostossa, eikä siitä ole koitunut näille maille minkäänlaista haittaa.

Suomen on vaihtettava muiden jäsenmaiden kanssa siten, että Euroopan komissio ei ylittäisi sille perussopimuksissa määriteltyä institutionaalista asemaa. Euroopan komission toiminnan vahva politisoituminen on ollut ilmiö, joka on vain voimistunut kuluvalle EU-vaalikaudella. Komissio ei ole poliittisesti vastuussa kenellekään, toisin kuin jäsenmaitaan neuvostossa edustavat ministereit. Eurooppalaiset eivät pysty osallistumaan komission jäsenten valintaan. Tätä ei ole muuttanut lainkaan 2014 EU-vaaleissa lanseerattu keinotekoinen kärkiehdokasjärjestelmä. Komission virkamiehillä ei ole jäsenmaita suurempaa viisautta ratkaista niitä monitahoisia haasteita, joita EU-maat kohtaavat mm. taloudessa, maahanmuutossa ja ulkoisessa turvallisuudessa. EU-komissioon tarvittaisiin kipeästi suomalaisia virkamiehiä, jotta maam-

me erityispiirteet olisivat päätöksentekijöille tutut ja että tieto kulkisi nykyistä paremmin EU:n ja Suomen välillä.

EU:N LAAJENTUMISEN ON TAPAHDUTTAVA HALLITUSTI

EU haluaa laajentua tulevaisuudessa Itä-Eurooppaan ja Balkanille. Venäjän hyökkäyssodan myötä jäsenyysneuvotteluiden aloittaminen Ukrainan kanssa on turvallisuuspoliittisestikin kannatettavaa. Ukrainan jäsenyysprosessi on kuitenkin syytä erottaa muiden unionin jäseneksi pyrkivien maiden EU-pyrkimyksistä. Suurin osa EU:n potentiaalisista uusista jäsenistä, etenkin Länsi-Balkanilla, ovat taloudellisesti heikkoja, ja esimerkiksi korruption vastainen työ on pahasti kesken. Näistä maista tulisi vakava sosioekonominen haaste muille EU-maille, jos ne otettaisiin jäseniksi ennen jäsenyysehtojen aitoa täyttämistä. Liian nopea laajentuminen erityisesti Balkanin alueella takaisi sen, että varakkaampien EU-maiden kuten Suomen nettomaksuosuudet kasvaisivat entisestään. Sotaa käyvä Ukraina on maatalouden jättiläisvaltio ja sen potentiaalinen EU-jäsenyys pakottaa unionin joka tapauksessa muuttamaan maatalouspolitiikan ja koheesiopolitiikan täysin uudelleenlaiseksi.

EU:n odotettu laajentuminen Ukrainaan tulee muuttamaan unionin poliittista valtasapainoa, jolloin Itä-Euroopan ääni tulee kuulumaan voimakkaammin. Mikäli Länsi-Balkanin ehdokasmaat lasketaan mukaan, unioni voisi kasvaa seuraavan runsaan kymmenen vuoden aikana 35 maan yhteisöksi.

Suhtaudumme kriittisesti EU:n nopeutettuun laajentumiseen Ukrainaa lukuun ottamatta. EU on syytä pitää ovet auki kaikille halukkaille ja ehdot täyttävälle maille, mutta mikäli jäsenyysehdoista joustetaan liikaa, se heikentäisi EU:n toimintakykyä. Edelliset laajentumiskierrokset toivat jäseniksi useita tulonsiirtojen varaan päätyneitä maita, joiden poliittinen sitoutuminen ja sopeutuminen eurooppalaiseen yhteisöön ei ole lisäksi

onnistunut. Vastaavat riskit ovat suuria Länsi-Balkanilla erityisten niiden maiden kohdalla, jotka ovat sitoneet ulko- ja turvallisuuspolitiikkansa Venäjään. Näiltä mailta tulee edellyttää ulko- ja turvallisuuspolitiikan sopeuttamista läntisen arvoyhteisön kanssa ennen EU-jäsenyyden toteutumista.

Kannatamme täysien EU-jäsenyyksien nopean jakamisen sijaan kumppanuusohjelmia, jotka tarjoavat yhteistyötä hyödyllisiksi katsotuilla osa-alueilla sekä selkeän tiekartan kohti EU-jäsenyyttä. Yhteistyön tiivistäminen voidaan katsoa hyödylliseksi erityisesti energia- ja ruokaturvan kysymyksissä sekä hybridi- ja kyberuhkiin vastaamisessa.

Vaikka EU on kehittänyt toimintapolitiikan, jolla on tuettu Länsi-Balkanin alueen maiden lähentymistä unioniin taloudellisesti huomattavilla summilla, ovat Venäjä ja Kiina lisänneet vaikutusvaltaansa alueella muun muassa suorilla investoinneilla. EU-jäseneksi halukkaiden maiden turhautumista ja riskiä ajautumisesta Euroopalle vihamielisten autoritääristen maiden leiriin vähentää selkeä tieto siitä, mihin suuntaan ja kuinka kauan maiden tulisi ponnistella kelvataksaan myöhemmin EU-jäseniksi.

SUOMEN KANTOJEN ON MERKITTÄVÄ ENEMMÄN

Vaikka EU:n päätöksenteko teoriassa vaatii tärkeissä asioissa kaikkien jäsenmaiden hallitusten suostumuksen, yhä useammissa asioissa päätösten syntymiseen riittää yksinkertainen enemmistö. Esimerkiksi veroratkaisut näennäisesti edellyttävät jäsenmaiden yksimielisyyttä, mutta EU kiertää tätä menettelyä kutsumalla itsestään selviä ympäristöveroja ympäristömaksuiksi, jolloin niiden hyväksyntään riittää jäsenmaiden yksinkertainen enemmistö.

Pieni Suomi ei voi luottaa EU:n päätösten oikeudenmukaisuuteen ja kohtuullisuuteen. Suomen pohjoinen ja syrjäinen sijainti, metsiemme taloudellinen merkitys

ja ulkomaankaupparamme riippuvuus merikuljetuksista tarkoittavat, että tilanteemme ja tarpeemme poikkeavat merkittävästi useimmista EU-maista.

Vastustamme yksimielisyysvaatimuksen romuttamista. Yksimielisyysvaatimus palvelee pienten, vähäisen vaikutusvallan ja muista maista poikkeavien jäsenmaiden etuja. Olemme valmiita hyväksymään enemmistöpäätösten sallimisen tietyissä tarkkaan rajatuissa asiakysymyksissä. Esimerkiksi Ukrainan taloudellinen ja sotilaallinen tukeminen tai Venäjään kohdistuvat talouspakotteet eivät saa vaarantua yksittäisten Venäjä-mielisten jäsenmaiden toimesta.

Vaadimme kunnianpalautusta EU:n toissijaisuus- ja läheisyysperiaatteille. Toissijaisuusperiaatteen tulisi varmistaa jäsenmaiden oikeus tehdä päätöksiä ja toimia itsenäisesti asioissa, jotka eivät yksinomaan kuulu EU:n lainsäädäntövallan alle. Läheisyysperiaatteen mukaan päätökset tulisi tehdä aina mahdollisimman lähellä tasoa, johon päätökset vaikuttavat.

Kummatkin periaatteet ovat valitettavasti käytännössä osoittautuneet kuolleiksi kirjaimiksi. Toissijaisuusperiaatteen mukaan jäsenmaa voi esimerkiksi tehdä ilmoituksen jonkin EU:n tekemän esityksen kuulumisesta kansalliseen päätöksentekovaltaan, mutta nämä

ilmoitukset eivät ole koskaan johtaneet siihen, että EU perääntyisi omasta esityksestään ja määräysvalta jäisi kansalliselle tasolle. Tähän on tultava muutos seuraavalla EU-parlamenttikaudella.

LISÄÄ JOUSTOA EU-JÄSENYYSKIIN

EU on tähänkin asti ratkaissut jäsenmaiden näkemyseroja suosimalla monitahtista Eurooppaa. Jotkut maat ovat EU:n jäseniä ilman, että ne olisivat ottaneet käyttöön yhteisvaluutta euroa. Toiset eurooppalaiset maat eivät edes kuulu unioniin, ja niiden yhteismarkkinoille pääsy on turvattu muilla sopimuksilla.

EU:n piirissä on perinteisesti suhtauduttu kielteisesti buffetpöytämalliin, jossa jäsenmaat voivat valita itselleen parhaaksi katsomansa EU-yhteistyön muodon ja syvyyden. Nykyistä suuremman kansallisen valinnanvapauden edistäminen on kuitenkin välttämätöntä, jotta unionin legitimitetti ja päätöksentekokyky pystytään turvaamaan. Suomella tulee olla rohkeutta jättäytyä ulos haitallisista EU-yhteistyömekanismeista muiden Pohjoismaiden tapaan. Tanska ja Ruotsi ovat kummatkin viisaasti jättäytyneet euroalueen ulkopuolelle, eikä Tanska osallistu EU:n oikeus- ja sisäasioiden yhteistyöhön.

TALOUS

EU on tehnyt viime vuosina ilmaston ja ympäristön nimissä lukuisia esityksiä, joiden vaikutukset ovat Suomelle muita unionin maita raskaammat. Mikäli maa- ja metsätalouden harjoittaminen maassamme halutaan turvata, tarvitaan nykyistä tehokkaampaa ennakkovaikuttamista sekä liittoutumista muiden EU-maiden kanssa. EU:n harjoittama ylisääntely ja maakohtaisten olosuhteiden vähäinen ymmärrys tekevät jäsenyydestä Suomelle tarpeettoman kalliin.

YHTEISMARKKINAN TOIMINTA TURVATTAVA

Suomi on pieni, ulkomaankaupasta riippuvainen maa. Si-jaintimme EU:n itälaidalla, Venäjän naapurina, rajoittaa yhteyksiämme ulkomaailmaan. Suomi on käytännössä saari. Eurooppalaisen yhteismarkkinan toimivuus ja suomalaisten yritysten ja kuluttajien pääsy Euroopan unionin yhteismarkkinoille on turvattava kaikissa tilanteissa.

Yhteismarkkinaa heikentää merkittävästi kansallinen tukipolitiikka. Kansallisten yritystukiin piti olla tarkasti rajoitettuja ja pääasiassa kiellettyjä, mutta korona- ja energiakriisin ja Ukrainan sodan vuoksi yritystuet on sallittu väliaikaisesti.

Valtiontuet vääristävät kilpailua ja ohjaavat investointeja kohteisiin, jonne ne eivät normaalisti menisi. Tämä vaikeuttaa yritysten kansainvälisen kilpailukyvyyn kehittymistä ja kannattavuutta ja pakottaa valtiot keskinäiseen tukikilpailuun. Tukikilpailussa häviäjiä ovat pienet EU-jäsenmaat, joiden kyky myöntää valtiontukia on suuria maita huomattavasti heikompi. Häviäjiä ovat myös Suomen kaltaiset maat, jotka suoraan tai epäsuorasti rahoittavat muiden maiden valtiontukia. Julkisen taloutemme huomattavan heikko tila ei sekään mahdollista suuria teollisuuspoliittisia tukiaisia.

Perussuomalaiset kannattaa valtiontukiin nykyistä täsmällisempää EU-sääntelyä. Järjestely, jossa tuet sal-

litaan silloin, kun niille katsotaan olevan tarvetta, ei ole tukikielto, vaan hiljainen myöntö tukien poliittiselle välttämättömyydelle. Ensimmäinen askel olisi asettaa aikataulu, jonka puitteissa valtiontuet tullaan jälleen kieltämään, kriittisimmiksi arvioituja kohteita lukuun ottamatta. Valtiontukikilpailu johtaa pahimmillaan devalvaatiokilpailun tapaiseen syöksykierteeseen, jossa ainoa voittaja on ylivelkaantunut valtiokapitalismi. Euroopan unionin sisämarkkinoiden vahvuus on aina ollut markkinatalousmyönteisyys ja selkeä, mutta rajattu valtiontukien sääntely. Valtiontukipolitiikka soti unionin alkuperäisiä tavoitteita ja periaatteita vastaan.

STOPPI YLISÄÄNTELYLLE

Kuluvalla EU-parlamenttikaudella Euroopan komission taholta tuleva sääntely on ollut ennennäkemättömän massiivista. Tämä on koskenut esimerkiksi ilmasto-, metsä- ja kilpailupolitiikkaa. Komissio on perustellut uutta sääntelyä sisämarkkinoiden toiminnan parantamisella ja unionin kilpailukyvyyn kohentamisella muihin maailman suuriin talousalueisiin nähden. Todellisuudessa EU on koko ajan menettänyt asemiaan kansainvälisessä kilpailussa USA:lle ja Aasian suurille talouksille. Kaikista ilmeisintä tämä on IT-sektorilla, jota dominoivat isot amerikkalaiset yritykset, kuten Amazon, Microsoft ja Apple. Eurooppa ei ole kyennyt synnyttämään Kalifornian Piilaakson kaltaisia innovaatiokeskittymiä. Tekoälysovellusten kehittämisessä eurooppalaiset ovat myös pahasti jääneet amerikkalaisista ja kiinalaisista jälkeen. EU on jopa 5G-teknologian kehityksessä Intian perässä.

EU:n sääntöpohjaisuus on käytännössä sitä, että jos suurten jäsenmaiden kansallinen etu tai poliittinen tahto niin vaativat, sääntöjä ei noudateta. Tämä on myrkyä pienelle vähäisen poliittisen vaikutusvallan maalle, kuten Suomelle. Vahva komissio ei näytä olevan pienen jäsenmaan, kuten Suomen etu. Nykyisessä EU:ssa sääntö-

pohjaisuus on tarkoituksenmukaisuuskysymys; sääntöjä luodaan ja noudatetaan, jos se edistää epätervettä integraatiota. Tätä kehityssuuntaa on vastustettava.

Elinkeinoelämä toivoo EU:lta ennustettavaa, selkeää, tasapuolista ja teknologianeutraalia sääntelyä. Tähän asti EU:n puuttuminen markkinoiden toimintaan on näkynyt yritysten, pankkien tai valtioiden tukemisenä. Elinkeinoelämä ei ole joutunut politiikan maksuimheksi vaan valtiot.

Alati kiristynvä ilmasto- ja ympäristölainsäädäntö, pankkiunioni ja valtioneuvoston politiikka ovat kuitenkin tuomassa EU:n ylisääntelyn ja hallinnollisen taakan ongelmat myös elinkeinoelämän ongelmiksi. Perussuomalaiset pyrkii nyt ja jatkossakin vastustamaan ylikireää EU-sääntelyä, sillä viime kädessä heikko valtio ja markkinamekanismin tuhoaminen eivät ole elinkeinoelämänkään etu. EU:n sääntelytsunami tappaa eurooppalaisen kilpailukyyn suhteessa muuhun maailmaan. Unionin ei pidä puuttua jäsenmaiden talouspolitiikkaan tai sellaisiin asioihin, jotka jäsenmaat tietävät paremmin kuin Brysselin virkakoneisto. Sääntelytsunami on tarkoittanut käytännössä suomalaisille yrittäjille hallinnollista taakkaa ja tarpeettomia kustannuksia. Tämä epäterve kehitys lamauttaa kilpailukykyämme.

Ylisääntelyn kustannukset eivät rajoitu pelkästään yrityksiin. Sääntely aiheuttaa aina myös julkiselle sektorille lisäresurssien tarvetta valvontaan ja oikeuslaitokseen. Ylisääntely on siten ristiriidassa julkisen talouden sopeutustavoitteen kanssa.

KAUPPASUHTEITA SYVENNETTÄVÄ KESTÄVÄSTI

Suomen kansainväliset suhteet ovat voimakkaasti sidoksissa EU:n kauppapolitiikkaan. Uusien kauppasopimusten ohella EU aikoo keskittyä EU-maiden omien kauppaintressien suojaamiseen, mikä voi olla EU:n ulkopuolisestakin kaupasta ja investoinneista riippuvaiselle

Suomelle haasteellista. Suomelle on nykytilanteessa erityisen tärkeää, että EU saa solmittua uusia kauppasopimuksia ja että jo neuvotellut sopimukset saadaan mahdollisimman nopeasti voimaan – muistaen kuitenkin turvallisuusnäkökulmat, kun sopimuksista neuvotellaan itsevaltaisten maiden kanssa. Alati kasvavat tullit ja ulkovaltojen regulaatio uhkaavat ja hankaloittavat suomalaisten yritysten vientiä.

Jos Maailman kauppajärjestö WTO:n uudistaminen ei etene Suomen toivomalla tavalla eikä EU saa vietyä loppuun kahdenvälisiä kauppaneuvotteluita keskeisten kauppakumppanien kanssa, johtaa tämä suomalaisten yritysten kaupanteon ja investointien esteiden kasvuun. Kauppasopimuksia tulee tehdä Suomen kansallinen intressi silmällä pitäen. Reilut vapaakauppasopimukset tukevat suomalaisyritysten vientiä ja siten myös suomalaista työtä ja hyvinvointia. Ne ovat myös tärkeä keino strategisten kumppanuuksien luomiseen EU:n ja kumppanimaiden välillä.

Suurvaltakilpailu ja geopolitiittinen murros ovat tuoneet EU-keskusteluun riskienhallinnan eri muodoissaan. Samanmielisten kumppanien merkitys ja kumppanuuksien syventäminen korostuu myös kaupankäynnissä. Strategisia riippuvuuksia on syytä tarkastella uudestaan ja varmistua huoltovarmuudesta niin kotimaisella kuin EU-tasolla. Kansallisen turvallisuuden ja huoltovarmuuden kannalta on syytä varmistaa myös eurooppalainen tuotanto ja saatavuus.

TALOUTEEN VAUHTIA UUDISTUKSILLA JA INVESTOINNEILLA

Nettomaksajana Suomen on huolehdittava EU-rahoituksen tehokkaasta hakemisesta. Maamme sijainti ja geopolitiittinen tilanne huomioiden meillä on hyvät edellytykset saada EU-rahoitusta esimerkiksi kriittisiksi katsottaviin infrastruktuurihankkeisiin, sotilaalliseen liikkuvuuteen ja rajaturvallisuuteen. EU-raha ei tule automaattisesti.

Rahoituksen mahdollisuus tulee huomioida jo investointihankkeiden suunnitteluvaiheessa ja rahoitushakemuksiin täytyy valjastaa riittävät resurssit.

Suomella on kaikki edellytykset päästä kiinni kestäväan kasvuun ja välttää ylivelkaiseksi ajautumiselta. Tämä edellyttää olemassa olevien mahdollisuuksien hyödyntämistä esimerkiksi kaivos- ja energia-aloilla ja vallitsevien trendien kuten geopolitiikan, huoltovarmuuden ja logistiikan suojaamisen huomioimista. Parempi EU-politiikka palvelee talouttamme myös kotimaassa. Markkinamekanismin suosiminen valtiontukien sijaan, ylisääntelyn torjunta, luvitusten helpottaminen ja EU-rahoituksen hakeminen tukevat maamme toipumista liian pitkään jatkuneesta nollakasvun ja velkaantumisen kierteestä. Samalla hyvä kansallinen talouspolitiikka palvelee meitä EU-tasolla, kun vältymme kurinpitotoimenpiteiltä ja vaatuksemme muiden maiden taloudenpitoa kohtaan ovat uskottavammalla pohjalla. Meillä perussuomalaisilla on rohkeutta uudistaa taloutemme ja työmarkkinoidemme rakenteita. On aika korjata Suomen talous Italian ikkunanpuitteiden sijaan.

MAA- JA METSÄTALOUTEMME ON OMA ASIAMME

Maatalouden tärkein tehtävä on ruoantuotanto. Kansallisen ruokaturvan ja huoltovarmuuden ylläpitämiseksi maataloustukien on kohdistuttava entistä paremmin ruoantuotantoon ja aktiiviviljelyyn. Hajautettu ruoantuotanto on koko Euroopan ja Suomen etu, joten kansalliset erityispiirteet on huomioitava kaikessa päätöksenteossa. Suomi on maailman paras paikka tuottaa lihaa ja maitoa. Muiden EU-maiden onkin katsottava mallia Suomesta ja tultava esimerkiksi eläintenpidossa samalle korkealle tasolle.

Maataloutta koskevat ilmasto- ja ympäristöpoliittiset toimenpiteet, jotka heikentävät maatalouden kannattavuutta, lisäävät byrokratiaa tai kaventavat maatalouden toimintamahdollisuuksia, on torjuttava. Esimerkiksi

maankäytön sääntelyllä ei saa estää maatalouden investointien toteutumista. Suomi elää luonnonvaroista ja niiden kestävä käyttö on suomalaisille tärkeää.

Viime vuodet ovat olleet suomalaisille metsänomistajille ja metsäteollisuudelle haastavia. Ideologinen ja metsää heikosti ymmärtävä komissio on yrittänyt hivuttaa EU-lainsäädäntöä metsäpolitiikkaan ympäristöpolitiikan varjolla. Tällä toimivallan siirrolla olisi kauaskantoiset seuraukset metsistä elävälle Suomelle.

EU:n perussopimuksessa on määritelty, että metsäpolitiikka kuuluu jäsenvaltioiden päättävänsä eikä EU:lla ole yhteistä metsäpolitiikkaa. Suomalaiset metsät ovat kansallisomaisuuttamme ja toisin kuin monissa muissa maissa, myös vahvasti yksityisomisteista. Perussuomalaiset ei hyväksy sitä, että EU pyrkii ulottamaan päätösvaltaa suomalaisten metsiin, ohjeistaa metsänhoidossa tai sen käytössä. Suomen metsäpolitiikasta päättäminen kuuluu Suomelle. Maamme hyvin hoidetut metsät toimivat myös maamme hiilinieluinä, eikä niillä pidä kompensoida muiden EU-jäsenvaltioiden kyvyttömyyttä pitää metsistään huolta. Pinta-alatavoitteet luonnonsuojelussa eivät ole tarkoituksenmukaisia, vaan suojelun on kohdistuttava arvokkaimpiin kohteisiin kansallisista lähtökohdista.

Suomen metsäteollisuuden jatkuvasti kasvava tuotevalikoima ja puumateriaalien ilmastohyödyt on tuotava esille tulevan komission uusissa aloitteissa. Metsäasioissa erityisen tärkeää on lisätä yhteistyötä Ruotsin kanssa.

Suomalaista metsästys- ja eräperinnettä on myös vaalittava. EU:ssa on vaikutettava, jotta sekä susi, karhu että ilves siirretään luontodirektiivin alemmalle suojelutasolle, jolloin kantoja voidaan metsästyksellä helpommin säädellä. Myös muiden lajien, kuten valkuposkihänhen, osalta luontodirektiivi on otettava tarkasteluun ja annettava nykyistä huomattavasti enemmän kansallista liikkumatilaa.

LIIKENNE ON MEILLE VÄLTÄMÄTÖNTÄ

EU:n ilmastopoliitiikka on kohottamassa merkittävästi Suomelle elintärkeän liikenteen kustannuksia. Kuljetusala hoitaa maamme sisäisestä tavaraliikenteestä 90 prosenttia. Harvaan asutun ja pitkien välimatkojen Suomi on kaukana kaikesta, ja itärajamme sulkeutumisen myötä olemme käytännössä saari, jonka lähes kaikki tavaratuonti ja -vientä kuljetetaan meritse. Yritysten kilpailukyvyyn ja kotitalouksien ostovoiman kannalta on elintärkeää, että nämä erityispiirteet huomioidaan EU-tason ilmastopoliitiikkaa suunniteltaessa. Suomi ansaitsee olosuhteidensa takia erivapauksia ja siirtymäaikoja, joille esimerkiksi Manner-Euroopan mailla ei ole tarvetta.

EU:n tulisi huomioida päästövähennyksiä tavoitellessaan kustannustehokkuus ja teknologianeutraaliuteetti. Päästövähennyksiä tulee tavoitella siellä, missä ne ovat edullisimmin ja pienimmin taloudellisin menetyksin saatavissa. EU-maiden eroavaisuuksien takia on varmaa, että tehokkaimmat päästövähennyskeinot eivät ole kaikille samat.

Päästökauppaa laajennetaan uusille sektoreille ja samalla sen sektorikohtaista merkitystä kasvatetaan. EU:n päästökauppa tulee kasvattamaan pelkästään meriliikenteen kustannuksia puolella miljardilla eurolla vuodessa. Päätös päästökaupan laajennuksesta on tehty edellisen hallituksen aikana, ja jo päätetyn asian kanssa on nyt eletävä parhaalla mahdollisella tavalla. Päästökauppa on markkinapohjainen mekanismi, joka kannustaa päästöjen vähentämiseen kautta linjan. Tarvetta erilliselle sääntelylle on aiempaa vähemmän. Siksi taakanjakosektorista olisi nyt oikea aika luopua.

EUROJÄSENYYS ON TALOUDELLINEN TAAKKA

Eurojäsenyys on hyvin todennäköisesti maallemme taloudellinen haitta, kuten useat asiantuntijat ovat ainakin lopulta myöntäneet. Kaikille jäsenmaille sama valuuttakurssi ja korko eivät yleensä ole yksittäisen jäsenmaan

taloudelliseen tilanteeseen sopivia. Tälläkin hetkellä euroalueen korkotasoa pidetään korkealla, vaikka taloudellinen tilanteemme on useimpia euromaita heikompi ja inflaationäkymämme maltillisemmat.

Valuuttakurssin jouston kautta tapahtuvan kansantaloutemme automaattisen sopeutumisen sijaan eurojäsenyys jättää sopeutusvastuun kokonaan työmarkkinoiden joustojen ja aktiivisten poliittisten päätösten varaan. Tämä sekä heikentää että vaarantaa kykymme sopeutua muuttuviin suhdanteisiin. Vasemmalla ei ole haluttu myöntää, mitä eurojäsenyys edellyttää kansalliselta poliitikalta. Vasemmistolaisen politiikan ollessa vallassa välttämättömät menosopeutukset ja työmarkkinauudistukset on jätetty tekemättä, menoja on kasvatettu ja velkaa otettu kaksin käsin. Poliittinen vastustus välttämättömiä sopeutustoimia kohtaan on voimakasta, ja sama ilmiö näkyy Suomen ohella monessa muussakin EU-maassa. Yhteinen rahapolitiikka sopii äärimmäisen huonosti näin erilaiselle joukolle jäsenmaita.

Yhteisen rahapolitiikan aiheuttamat tarpeettomat kasvu- ja inflaatioshokit vaarantavat korkeavelkaisten maiden velanhoitokyvyyn. Tästä seuraa tarve ehkäistä epäsymmetrisiä shokkeja maiden välisillä tulonsiirroilla ja korjata shokkien aiheuttamia vahinkoja pelastuspaketeilla ja yhteisellä velalla. Yhteisvelkaan perustuvat pelastuspaketit rapauttavat jäsenmaiden välistä luottamusta ja rikkovat EU:n perussopimusten alkuperäistä tarkoitusta ja henkeä. Vallan ja vastuun tulisikin kulkea käsi kädessä. Nyt rahoittajat ja rahan käyttäjät uhkaavat eriytyä toisistaan, kuten koronaelpymispaketin tapauksessa kävi. Epäterve tulonsiirtounioni vaarantaa koko unionin poliittisen tulevaisuuden. Euro ei yhdistä, vaan vaarantaa eurooppalaisen yhteistyön.

Varoitimme vuoden 2019 EU-vaaliohjelmassamme, että euroalueella on kaksi vaihtoehtoa: joko euroalue tiivistetään taloudelliseksi ja poliittiseksi liittovaltioksi tai euroalue taantuu ja lopulta hajoaa kokonaan tai osittain. Tämän näkemyksen jakavat myös EU-koneisto ja useat taloustieteilijät. Muun muassa entinen Euroopan keskuspankin pääjohtaja, italialainen Mario Draghi, on puhunut

voimakkaasti poliittisen liittovaltion puolesta. Samassa yhteydessä edellisessä ohjelmassamme varoitimme, että brittien EU-eron myötä integraatiokehityksen merkittävä jarru on kadonnut. Nykymuotoinen talous- ja rahaliitto ei toimi, ja siitä vallitsee laaja yhteisymmärrys asiantuntijoiden kesken.

TULONSIIRTOUNIONIN SYVENTÄMINEN ESTETTÄVÄ

Koronan varjolla toteutetulla elpymispaketilla Suomi lahjoitti miljardeja euroja Etelä- ja Itä-Eurooppaan ja toimenpide rahoitettiin EU:n yhteisvelalla. Jäsenmaiden talousshokkeja ei pitänyt tasata muiden maiden rahoilla, EU:n budjetin piti olla tasapainossa ja yhteisvelan piti olla kiellettyä.

EU:n epäterveen kehityskulun tunnistaminen ei riitä. Johtopäätösten ja toimenpiteiden on oltava johdonmukaisia. Mikäli vastustaa EU:n kehittymistä liittovaltioksi, on oltava valmis torjumaan liittovaltiokehitystä tukevia muutoshankkeita ja selvittämään, edistämään ja kannattamaan EU- ja eurojäsenyyden vaihtoehtoja. Tämä tarkoittaa esimerkiksi euroeron mahdollistavien menettelytapojen luomista sekä vaihtoehtoisten yhteismarkkinoille pääsyn mahdollistavien sopimusten harkintaa. Nämä muutokset edellyttävät tosin EU:n perussopimusten muuttamista. EU:n muuttamista liittovaltioksi ei saa myöskään edistää lain pykälää venyttämällä. Onkin selkeitä viitteitä siitä, että unionin yhteistä varojen käyttöä yritetään laajentaa, vastoin perussopimusten määräysten henkeä.

EU-keskustelulta vaadittaisiin Suomessa selvästi rehellisempää ja kokonaisvaltaisempaa otetta. Liittovaltiokehityksen vastustaminen – kuten useimmat tekevät – ilman minkäänlaista uskallusta edes keskustella sen todellisuudessa vaatimista muutoksista on pelkkää epärehellistä poliittista puhetta. Unionin laaja-alaisista kehityksen ongelmista on kyettävä keskustelemaan sen sijaan, että jokaisen yksittäisen eteen tulevan ”yllättävän” esityksen kanssa ihmetellään, miten taas pääsi käymään näin.

PANKKIUNIONI EI SAA OLLA EPÄTERVETTÄ TAAKANJAKOA

EU:n laajuinen yhteinen talletussuoja ja talletussuoja-rahastojen käyttäminen kriisipankkeihin sijoittaneiden pelastamiseksi on markkinakuria heikentävä ja EU:n tulonsiirtoluonnetta vahvistava suunta. Ylivelkaisissa ja heikosti kasvavissa maissa pankit omistavat merkittäviä määriä kotivaltionsa valtionvelkakirjoja. Tämä kohtalon-yhteys vääristää päätöksentekoa ja heikentää sääntelyn onnistumismahdollisuuksia sekä pankkien että valtioiden osalta. Käytännössä pankkien välinen yhteisvastuu on siis mutkan kautta sama asia kuin yhteisvastuu valtionveloista. Tämä on yksiselitteisesti kielletty EU:n perussopimuksissa.

Pankkiunionin tulisi perustua reiluun ja objektiiviseen riskien jakoon. Kunkin maan ja sen pankkien tulisi maksaa sellaista vakuutusmaksua, että se riittää kattamaan kunkin jäsenmaan pankkisektorin riskit. Talletussuojan tehtävä on turvata tallettajien varat tiettyyn määrään asti. Talletussuojamaksut kustantavat lopulta muun muassa suomalainen asunovelallinen, ja siksi varojen käyttö ei saa kohdistua epäterveisiin pankkitukipaketteihin ylivelkaantuneissa jäsenmaissa.

Ennen kuin yhteistä talletussuojaa voitaisiin edes harkita, on välttämätöntä saattaa jäsenmaiden väliset pankkiriskit reilulle tasolle. Tämä tarkoittaa, että huonoja ja mätäneviä lainakantoja on alaskirjattava, ja kunkin pankki saa velkojineen ja omistajineen hoitaa itse pankkien pääomitus ja pankkisektorin tervehdyttämisen. Yhteisvastuu ei voi edistyä nykyiseltä, epäterveeltä pohjalta. Pankkien ja valtioiden välinen sairas yhteys on samoin katkaistava. Pankkien edellytyksiä rahoittaa ylivelkaantuneita jäsenmaita ei ole riittävästi rajoitettu nykyisessä EU-lainsäädännössä. Tähän tulee saada muutos. Talletussuojamaksujen ja kriisinsuoritusrahaston keräämien maksujen tulee heijastaa täysimääräisesti kunkin jäsenmaan pankkisektorin todellisia riskejä.

MAAHANMUUTTO

TURVAPAIKKAPOLITIIKASSA SIIRRYTTÄVÄ RUANDA-MALLIIN

Eurooppa on aina vuoden 2015 pakolaiskriisistä lähtien ollut pysyvässä poikkeustilassa hallitsemattoman laittoman maahanmuuton vuoksi. Koronapandemian aiheuttaman väliaikaisen maahanmuuttopaineen hellittämisen jälkeen laittomat rajanylitykset maa- ja merirajoilla EU:hun ovat saavuttaneet jälleen ennätyslukemat. Vuonna 2023 EU:ssa jätettiin ensimmäistä kertaa sitten pakolaiskriisin jälkeen yli miljoona turvapaikkahakemusta. Merkittävä osa EU:hun tulevista turvapaikanhakijoista hakeutuu yhä Saksaan, jonka liberaali turvapaikkapolitiikka houkuttelee maahan turvapaikanhakijoita. Saksan resurssit eivät ole kuitenkaan loputtomat, mikä voi johtaa siihen, että turvapaikanhakijapaine alkaa purkautua kohti Pohjoismaita jo lähitulevaisuudessa.

EU on ollut viime vuodet kyvytön tarjoamaan tehokkaita ratkaisuja laittoman maahanmuuton hallintaan, minkä vuoksi unionin jäsenvaltiot ovat turvautuneet kansallisiin ratkaisuihin. Tämä on tarkoittanut muun muassa sisärajatarkastusten ylläpitoa, keskeisten maahantuloäännösten kiristämistä ja sosiaalietuisuuksien rajoittamista. Suomi on nykyisen hallituksen toimesta vihdoin asettamassa keskeiset maahanmuuttokriteerit samalle tasolle muiden Pohjoismaiden kanssa, jolloin tarpeettomat vetovoimatekijät turvapaikkapolitiikassa poistetaan. Erityisesti humanitaariseen maahanmuuttoon liittyviin ongelmiin vastaaminen edellyttää kuitenkin myös paradigman muutosta unionitason maahanmuuttopolitiikassa. Jäsenmaiden juuri neuvottelemaa maahanmuuttopaktia ei voida pitää virstanpylväänä EU:n maahanmuuttopolitiikassa, sillä pakti ei sisällä tarvittavia elementtejä, joilla muuttoliikettä Eurooppaan saataisiin aidosti rajoitettua.

EU:ssa yhä useampi jäsenmaa ja EU:sta eronnut Britannia ovat kaavailleet turvapaikanhaun ulkoistamista EU:n ulkopuolelle turvalliseen kolmanteen maahan. Näissä suunnitelmissa EU:hun laittomasti tulleet henkilöt eivät pääsisi enää normaaliin turvapaikkaprosessiin sisään, vaan heidät siirrettäisiin kolmanteen maahan, jossa mahdollinen tarve suojelulle selvitetään. Mikäli henkilö todetaan oikeutetuksi turvapaikkaan, tapahtuisi suojelu kyseisessä turvallisessa kolmannessa maassa. Tällä hetkellä voimassa oleva unionioikeus ei oikeuta niin sanotun kolmas maa -mallin soveltamiseen, mikä asettaa välttämättömäksi kyseisen lainsäädäntöuudistuksen

ulottamisen osaksi seuraavan EU-komission ohjelmaa. Afrikan, Pohjois-Afrikan ja Lähi-idän maiden demografisen kehityksen valossa on selvää, että Eurooppaan tulee lähivuosikymmeninä kohdistumaan massiivinen laiton maahanmuuttovyöry, jos nykyisistä turvapaikkakäytännöistä pidetään kiinni. Euroopalla ei ole taloudellisesti, sosiaalisesti eikä kulttuurisesti edellytyksiä tarjota täys hoitoa miljoonille ihmisille.

Euroopan komissio on esittänyt, että työperäistä maahanmuuttoa EU:n ulkopuolelta tulisi nostaa voimakkaasti tulevina vuosina perusteen ollessa työvoimapuula tai heikko syntyvyys. Työvoimatarpeet eri Euroopan maiden välillä eroavat voimakkaasti, jolloin EU:n yhteistä työperäisen maahanmuuton edistämistä unionin ulkopuolisista maista ei voida pitää kannatettavana ratkaisuna. Tekoälyn, digitalisaation ja robotisaation mullistavat edistysaskeleet myös vähentävät työvoiman tarvetta erityisesti matalaa koulutusta vaativilla aloilla, joihin tällä hetkellä tulee EU:n ulkopuolelta merkittävästi työvoimaa.

HYBRIDIHYÖKKÄYKSIIN VASTATTAVA TEHOKKAASTI

Laittoman maahanmuuton käyttäminen hybridiasena on vakava ilmiö, joka EU:ta on kohdannut viime vuosina useilla unionin ulkorajoilla. Nykyinen EU:n turvapaikkalainsäädäntö ei anna jäsenmaille käytännössä minkäänlaista liikkumatilaa vastata näihin hybridihyökkäyksiin tehokkaasti. EU:ssa tulee päästä mahdollisimman pikaisella aikataululla yhteisymmärrykseen ja säätää jäsenmaiden oikeudesta kokonaan keskeyttää turvapaikkahakemusten vastaanotto, mikäli kolmas valtio pyrkii laitonta maahanmuuttoa hyväksikäyttämällä horjuttamaan yleistä järjestystä ja turvallisuutta jäsenmaassa ja unionin alueella. Toimivan lainsäädännöllisen toimenpidepaketin aikaansaaminen EU-tasolla hybridivaikuttamisessa on erityisen tärkeää Suomelle, jolla on EU:n pisin ulkoraja kolmannen valtion kanssa. Se, että Suomi onnistuu torjumaan Venäjän vihamielisen hybridivaikuttamisen, on myös koko EU:n etu. Tämän vuoksi Suomen on kohtuullista saada rahallista tukea itärajan aidan rakentamiseen unionin varoista. EU-komission täytyy myös jatkossa lopettaa EU:n ulkorajavaltioiden toiminnan paheksunta ja rikkomusmenettelyjen käyttö, kun nämä yrittävät suojella unionin rajoja.

TURVALLISUUS

ULKO- JA TURVALLISUUSPOLITIIKASSA KOHTI SUUREMPAA RIIPPUMATTOMUUTTA

Venäjän hyökkäys Ukrainaan helmikuussa 2022 edusti merkittävää käännekohtaa Euroopan historiassa. Euroopan turvallisuus on nyt kohtaamassa vakavimman uhan vuosikymmeniin. Venäjän käymä sota Ukrainassa heikentää sekä Suomen että koko Euroopan turvallisuutta ja vakautta. EU:n yhtenäisyys suhteessa Venäjään ja muihin autoritäärisiin toimijoihin on Suomen kannalta elintärkeää. EU:n ulko- ja turvallisuuspoliittisen yhteistyön tiivistäminen on kannatettavaa Venäjän uhan torjumiseksi. Tässä tarvitaan koko Eurooppaa, sillä kyse on Euroopan turvallisuusjärjestyksestä.

EU ei ole kyennyt vastaamaan globaaliin geotaloudelliseen kilpailuun toivotulla tavalla. Kiina ja Venäjä käyttävät taloudellista ja poliittista vaikutusvaltaansa varsinakin Afrikassa ja Latinalaisessa Amerikassa. Samaan aikaan Kiina ja Yhdysvallat käyvät kamppailua taloudellisesta ja teknologisesta herruudesta.

Vastauksena suurvaltakamppailuun ja riippuvuuk-sien vähentämiseksi EU:n tulee tavoitella laajempaa riippumattomuutta. EU:n strategiseksi autonomiaksi nimetty ohjelma sitoo unionin kauppapolitiikan entistä tiiviimmin yhteen EU:n muihin politiikkasektoreihin, kuten esimerkiksi ulko- ja turvallisuuspolitiikkaan, tutkimus- ja innovaatiopolitiikkaan sekä energia- ja ilmasto-politiikkaan. EU-maiden kesken on kuitenkin vallittava yhteisymmärrys siitä, mitä strategisella autonomialla tarkoitetaan. Strategisen autonomian ohjelma ei voi merkitä sitä, että sen avulla isot jäsenvaltiot vahvistavat asemaansa pieniin EU-maihin nähden tai että sen varjolla ohjataan massiivisia julkisia tukiaisia elinkelvottomille yrityksille tai elinkeinohaaroille.

Suomelle EU:n kyky toimia Eurooppaa kohtaavissa kriiseissä on muuttunut viime vuosina tärkeämmäksi. Erityisesti EU:n rajaturvallisuutta, massasiirtolaisuutta, terrorismia ja kyber- ja hybridiuhkia koskevissa kysymyksissä jäsenvaltioiden yhteistyö ja sen tiivistäminen on kannatettavaa.

TURVALLISUUS- JA PUOLUSTUS-YHTEISTYÖLLÄ RAUHAA

Aikaisemmin EU:n turvallisuuspolitiikan ydintä olivat alueen ulkopuoliset kriisinhallintatehtävät, mutta Venäjän hyökkäys Ukrainaan piirsi Euroopan turvallisuuspoliittisen kartan uusiksi. EU:n turvallisuus- ja puolustusyhteistyö on nyt kytketty entistä vahvemmin puolustusteollisuuteen ja konkreettiseen puolustuskyvyn kehittämiseen. EU:lle on esimerkiksi perustettu erityinen puolustusrahasto, jonka tarkoitus on lisätä Euroopan puolustusteollisuuden ja tutkimusyhteisön kilpailukykyä, tehokkuutta ja innovaatiokapasiteettia. Maaliskuussa 2021 perustettu rauhanrahasto on lisäksi laajentanut unionin ulko- ja turvallisuuspoliittista välineistöä, mikä näkyy nyt Ukrainassa.

Perussuomalaiset hyväksyy puolustusyhteistyön syventämisen, kun sen katsotaan hyödyttävän kansallista turvallisuuttamme. Suhtaudumme myös myönteisesti EU:n yhteisiin puolustushankintoihin ja yhteisen puolustustarvikemarkkinan luomiseen. EU:n puitteissa tehtävän materiaaliyhteistyön ensisijaisena tavoitteena tulee kuitenkin olla maamme kokonaisturvallisuuden parantaminen Ukrainan tukemisen ohella. Suomen pitää pystyä myös tekemään puolustusmateriaalihankintoja kaikkialta maailmasta. Yhteiset hankinnat eivät saa vaarantaa kansallista huoltovarmuutta tai suosia suurimpia jäsenvaltioita. Yleisesti Suomessa ja Euroopassa tarvitaan omaa ase- ja ammustuotantoa, joka lisäisi Euroopan turvallisuutta tulevaisuudessa ja mahdollistaisi laajemman Ukrainan aseellisen tukemisen.

Euroopan investointipankin mahdollisuuksia lainoittaa eurooppalaista puolustus- ja turvallisuussektoria nykyistä laajemmin pitää pyrkiä edistämään. Tämä tarkoittaa nykyisten rajoitusten tarkastelua, joiden nojalla EIP voi rahoittaa puolustus- ja turvallisuussektorilla vain kaksikäyttöhankkeita. Perussuomalaiset suhtautuu tässä kontekstissa sen sijaan kriittisesti yhteisvelkainstrumenttien luomiseen eurooppalaisten ase- ja ammushankintojen vauhdittamiseksi.

**PÄÄTETÄÄN
ITSE**

NATOLLA JA EU:LLA ERI TEHTÄVÄT

Nato ja EU pystyvät turvaamaan eurooppalaisen turvallisuuden rakentavasti tiiviissä yhteistyössä, molemmat oman tonttinsa hoitaen. Kummallakin niillä on omat vastualueensa ja täysin toisistaan poikkeavat tehtävät. Nato on ensisijaisesti puolustusliitto ja EU talousunioni. EU:n ja Naton toimet ovat kuitenkin osin toisiaan täydentäviä ja hyödyttäviä. Euroopan sotilaallinen puolustus on nojannut Natoon, ja EU:n puolustuksellinen rooli on toissijainen Natoon nähden. Euroopan oman puolustuksen vahvistaminen onnistuu parhaiten Naton puitteissa.

UKRAINASTA EI KÄYDÄ KAUPPAA

EU antaa Ukrainalle taloudellista ja humanitaarista tukea sekä rahoittaa aseiden ja muiden tarvikkeiden ostoa sekä toimituksia. Lisäksi EU on asettanut pakotteita Venäjää kohtaan vuodesta 2014 lähtien. Pakotteita on jatkettu ja laajennettu asteittain.

Yhdysvaltain tuki Ukrainalle on ollut ratkaisevaa varsinkin sodan alkuvaiheessa. Viime aikoina osa Euroopan päättäjistä on alkanut jopa avoimesti vastustaa aseapua ja Ukrainan taloudellista tukemista, minkä perussuomalaiset vahvasti tuomitsee. Erityisesti kansallisvaltiokeskeistä agenda Euroopassa ajavien puolueiden velvollisuus on tukea raa'an ulkopuolisen hyökkäyksen kohteeksi joutunutta Ukrainaa. Suomelle Ukrainan tukeminen ja auttaminen on myös voimakkaasti kansallisen intressin asia, koska hyökkääjä on rajanaapurimme Venäjä.

Ukrainan pitkäjänteinen ja vahva tukeminen on välttämätöntä, sillä jos Venäjä kokisi voittaneensa Ukrainassa, olisi sillä merkittäviä ja peruuttamattomia vaikutuksia koko Euroopan ja myös maailman turvallisuudelle. Eurooppa tarvitsee pikaisesti realistisen Ukraina-strategian, joka samalla vastaisi myös Venäjän uhkaan pidemmällä aikavälillä. Lisäksi Venäjän keskuspankilta jäädytetyt 300 miljardin varat on otettava käyttöön Ukrainan tukemiseksi ennen kuin on liian myöhäistä.

ITÄMEREN TURVALLISUUS ON TÄRKEÄ KOKO EUROOPALLE

Itämeren infrastruktuuri ja energiaturvallisuus ovat keskeinen osa Suomen ja koko EU:n turvallisuutta ja huoltovarmuutta. Itämeren kautta kulkee merkittävä osa Euroopan merirahtiliikenteestä. Itämeren pinnan alla kaasuputket ja sähkölinjat huolehtivat energian saannista, ja datakaapelit välittävät tietoliikennettä. Mikäli Itämeri muuttuisi turvattomaksi, taloudelliset menetykset koko Euroopalle olisivat valtavat.

Suomeen on viime vuodesta lähtien perustettu nopeaan tahtiin EU:n yhteisiä valmiusvarastoja, minkä myötä maahamme varastoidaan merkittävä määrä EU:n yhteistä lääkintä- ja pelastusmateriaalia, kemiallisten, biologisten, radiologisten ja ydinuhkien varalta.

Tämä tulee parantamaan EU:n strategista varautumista ja valmiutta vastata erityyppisiin uhkiin erityisesti pohjoisen Euroopan ja Itämeren alueella. Suomi nousee näiden hankkeiden myötä merkittäväksi toimijaksi Euroopan turvallisuuden lisäämisessä.

KEHITYSYHTEISTYÖSTÄ EUROOPPAA HYÖDYTTÄVÄÄ

EU:n harjoittama ja vuosikymmeniä jatkunut kehitysyhteistyö ei ole tuonut toivottuja tuloksia vastaanottavien maiden näkökulmasta. Itsevaltaisten hallintojen suuntaan siirtyvien kehittyvien maiden määrä on päinvastoin lisääntynyt, korruptio rehottaa ja kehittyvistä maista Eurooppaan suuntautuva yhteiskunnallisesti ja taloudellisesti haitallinen muuttoliike on vain kasvanut. Vuonna 2021 EU:n yhteinen julkinen kehitysapu oli jo 70,2 miljardia euroa. Koko maailman julkisesti kehitysavusta tämä summa vastasi kyseisenä vuonna jopa 43 prosenttia. On selvää, ettei Euroopalla ole varaa enää heittää kankkulan kaivoon tällaisia rahasummia joka vuosi.

EU:n tavoitteena on oltava rakentaa kehittyvien maiden kanssa kestäviä kumppanuuksia, jotka perustuvat molemminpuoliseen hyötyyn ja erityisesti taloudellisen riippuvuuden vähentämiseen ulkovalloista. Haluamme edistää kehitysyhteistyön ehdollistamista myös EU-tasolla. EU:n ei tule antaa kehitysapua maille, jotka tukevat Venäjän brutaalaa hyökkäyssotaa tai joilla on vaikeuksia tietää, kumman puolella tulee olla. Lisäksi Suomen pitää edistää toimia, joilla kehitysapurahat sidotaan palautuspolitiikkaan. Jos lähtömaa ei suostu ottamaan vastaan omia kansalaisiaan, jotka ovat saaneet käännetyispäätök-

sen EU-alueella, tulee kehitysapu näihin maihin katkaista.

On tärkeää varmistaa, ettei kehitysyhteistyövaroja anneta sellaisille hallituksille tai muille tahoille, jotka tukevat terroristista liikehdintää. Kehitysyhteistyövaroja on kohdennettava siten, että ne tukevat yritystoiminnan edellytyksiä ja työllisyyttä kohdemaissa. Osa kehitysyhteistyövaroista on myös syytä käyttää kehittyvien maiden oman veronkantokyvyn vahvistamiseen, jotta köyhät maat saisivat kohennettua omia verokertymiään.

Kehitysyhteistyötä tulee parantaa syventämällä kaupallista yhteistyötä kehittyvien maiden markkinoiden kanssa. Kehitysvarojen käytön pitää tukea myös suomalaisten pienten ja keskisuurten yritysten vientiä ja pääsyä maiden markkinoille.

UUDENLAINEN EUROOPPA ON MAHDOLLINEN

Kesäkuun EU-vaalit ovat liioittelematta tärkeimmät sukupolveen.
Suomalaisilla ja muilla eurooppalaisilla on näissä vaaleissa
aito mahdollisuus murtaa Euroopan parlamentin
vasemmistoliberaalien ja sosialistien valta-akseli, jonka harjoittama
politiikka on suuresti vahingoittanut vuosikymmenet mannertamme.

Vihreiden radikaalien ja maahanmuuttointoilijoiden utopistiset visiot on
kerta kaikkiaan torjuttava tulevalla EU-parlamenttikaudella.
Eurooppa tarvitsee enemmän perussuomalaisten edustamaa
terveen järjen mukaista politiikkaa, joka aidosti hyödyttää
eurooppalaisia kansakuntia. Uudenlainen isänmaallinen ja
konservatiivinen Eurooppa on mahdollinen.

PERUSSUOMALAISET